

në djalkë një dhjetë vjeç nga gazi fërkonte duart e miqve.

Duallm jashtë për të matur burrrat që ishin mbledhur, dhe kjo punë vazhdoi në një dy orë. Gjithë po kjo kohë kaloj me të qeshura e me shakara. Nuk dinim qëllimin e të maturit dhe talleshim me atë që ish në të matur e sipër. Kujt i thoshin “po të bien nuse pe Afmerike”, kujt “po të bien petka të kuqe”, kujt “tash po të bekon Zornia dhe nuk të kapin ether” dhe kujt i bënin shakara të tjera, të cilat vdisnin së qeshuri të gjithë ata që ndodheshin atje. Mos qëllonte në një qeros, sepse ja nxirnin në për hundë të maturit.

Mbaruam punën t'onë dhe pastaj hymë brenda për të ngrënë drekë. Në një kënt të odës na shtruan sofrën dhe pastaj nusja na solli korrë të edhe ibrikun dhe gjithkush lau duart e tij. Atë ças i zot' i shëpisë na sjell ca djathë në një pjatë edhe një bardhaçkë me raki dhe nis të na japë raki të gjithëve me një kupkë. Pija ishte pe rusi dhe jo e fortë. “Oshxheldën! Oshxheldën!” na thosh burr' i mirë në pij' e sipër dhe Amerikanët përgjigjeshin “Falemnerjes! falemnerjes”. “Të jam fall! Për të mirë! T' u tursha! T' u rritndera!”, na uronte miku i mirë, dhe Mirditasi që kishim me vete i përgjigje-